

Arrest

**nr. 224 538 van 20 augustus 2019
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 mei 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 april 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoeker en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 januari 2005 dient verzoeker een asielaanvraag in op naam van S(...) D(...) S(...). Op 9 augustus 2005 weigert het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen de toekenning van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus.

In 2006 dient verzoeker een verzoek om machtiging in op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. In 2009 krijgt verzoeker een verblijfsvergunning van onbeperkte duur wegens langdurige asielprocedure.

In 2010 krijgt de Dienst Vreemdelingenzaken informatie dat verzoeker in 1997 zijn vrouw A. Y. vermoord heeft in Nederland. Hij werd daarvoor veroordeeld tot een gevangenisstraf van negen jaar, waarvan hij zes jaar in Nederland heeft uitgezeten. Na zijn gevangenisstraf komt verzoeker naar België onder een andere naam. Uit bijkomend onderzoek blijkt dat verzoeker in Nederland gekend stond onder de naam A(...) M(...) A(...).

Op 21 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke integratie een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing.

Het hof van beroep te Antwerpen bevestigt met een arrest van 20 december 2017 dat verzoeker zich schuldig maakte aan identiteitsfraude: de nationaliteitsakte die werd opgesteld op een valse naam wordt doorgehaald.

De bestreden beslissing luidt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, (...), attaché

genomen op 21.05.2012

wordt aan de persoon die verklaart zich S(...), S(...) D(...) te noemen, geboren te Zakho op (in) (...)1965, en welke verklaart van Irak nationaliteit te zijn, maar als echte naam A(...) A(...) M(...), geboren op (...)1963 heeft

het bevel gegeven om uiterlijk op 05.04.2009 om middernacht (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Artikel 13§2bis; De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbeperkte duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

De betrokkene vraagt op 06/01/2005 asiel aan in België op naam van S(...) S(...) D(...). Hij verklaarde in 2004 uit Irak te zijn gevlucht. Hij kon geen enkel identiteitsdocument voorleggen bij zijn asielprocedure in België. Op 09/08/2005 weigerde het CGVS hem het statuut van vluchteling. Daarop diende de betrokkene beroep in bij de vaste beroepscommissie.

In 2006 zou betrokkene een regularisatieaanvraag hebben ingediend conform het oude art. 9,3 van de wet van 15/12/1980. In 2009 krijgt de betrokkene een verblijfsvergunning van onbeperkte duur wegens langdurige asielprocedure.

In 2010 krijgt de Dienst Vreemdelingenzaken informatie dat de betrokkene in 1997 zijn vrouw A(...) Y(...) heeft vermoord in Nederland. Hij zou daarvoor veroordeeld zijn voor 9 jaar gevangenisstraf in Nederland waarvan hij 6 jaar heeft uitgezeten. Na zijn gevangenisstraf zou hij naar België gekomen zijn onder een andere naam. Uit bijkomend onderzoek blijkt dat de betrokkene in Nederland gekend staat onder de naam A(...) A(...) M(...), geboren op (...)1963. Op die identiteit heeft de betrokkene ook identiteitsdocumenten voorgelegd in Nederland.

De betrokkene heeft dus een valse asielaanvraag ingediend. Enerzijds is zijn asiolverhaal totaal leugenachtig gezien zijn valse identiteit en zijn valse asielaanvraag en anderzijds kon België ook niet

verantwoordelijk gesteld worden voor deze asielaanvraag conform de Dublinconventies. Alvorens zijn asielaanvraag in te dienen in België, verbleef de betrokkene immers in Nederland.

Op basis van leugenachtige verklaringen werd zijn lange duur van asiel in stand gehouden. Op basis van leugens en fraude kan men geen rechten bekomen (fraus omnia corrumpit). Indien de betrokkene van in het begin de waarheid had verteld, dan had België de Dublinconventie moeten toepassen waardoor de betrokkene nooit een lange asielprocedure zou hebben. Op basis van de bewezen fraude en op basis van art. 13§2 bis wordt het verblijf van de betrokkene beëindigd.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 13, §2bis en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, de verplichting om alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het evenredigheidsbeginsel, gecombineerd met een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM.

1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten. Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht.

Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 13§2bis en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, de verplichting om alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het evenredigheidsbeginsel, gecombineerd met een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM. De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De Staatssecretaris schendt artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De beslissing van de Staatssecretaris wordt niet gedragen door de feiten van het dossier, noch wordt er zelfs in het minste naar verweven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Dat het artikel 3 EVRM luidt: (...). Dat het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en de verplichting om alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen aan de bestuurlijke overheid oplegt om bij een beslissing over te gaan tot een nauwkeurig, individueel onderzoek en de

beslissing op individuele wijze te motiveren met inachtnaam van de door betrokkene aangehaalde argumenten dat de bestuurlijke beslissing ook moet beantwoorden aan de verplichting van evenredigheid zodat de mate van inbreuk op het individueel belang voortvloeiend uit artikel 8 EVRM vanuit een bepaalde maatregel proportioneel moet zijn ten opzichte van het beoogde legitieme doel van de maatregel.

Verzoeker doet gelden dat hij reeds zeer lang in België verblijft. Verzoeker is sedert 6 januari 2005 in België. Verzoeker toont dit aan met zijn dossier uit het bevolkingsregister. Verzoeker heeft al zijn belangen in België. Verzoeker werkt sedert 7 juli 2005, datum waarop hij zijn eerste werkvergunning kreeg en sedert 19 maart 2007 werkt hij onafgebroken bij dezelfde werkgever. Verzoeker bezat ook de Belgische nationaliteit. Wanneer verzoeker thans het bevel om het grondgebied te verlaten dient op te volgen dan dient verzoeker terug te keren naar Irak. Vooreerst werpt verzoeker op dat hij reeds zeer lang niet meer in Irak geweest is, nl. sedert 6 januari 2005 en dat derhalve redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker in Irak geen belangen, noch familie meer heeft. Verzoeker heeft dan ook niets om naar terug te keren. Verzoeker werpt op dat nergens uit de genomen beslissing kan worden afgeleid dat de Staatssecretaris dit onderzocht heeft.

Verzoeker verwijst ook naar het verslag van Human Rights Watch, World Report 2018 over de actuele situatie in Irak, die verre van stabiel en veilig is (zie stuk 8). Uit de beslissing van de Staatssecretaris blijkt nergens dat de actuele veiligheidssituatie van Irak onderzocht werd. Dit kan ook onmogelijk, aangezien de beslissing dateert van 21 mei 2012 en dus niets kan zeggen over de actuele situatie in Irak, zodat niet onderzocht werd of verzoeker zo hij zou terugkeren naar Irak door het bevel om het grondgebied te verlaten op te volgen, niet zou onderworpen worden aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Een terugkeer naar Irak houdt voor verzoeker een risico in op onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Dat het aan de dienst vreemdelingenzaken toekomt om rekening te houden met deze elementen en ook de ingeroepen schending van het artikel 3 EVRM gelet op deze elementen te onderzoeken en te motiveren waarom, gelet op de inhoud van deze rapporten er niet zou kunnen worden besloten tot een schending van artikel 3 EVRM. Dat het artikel 3 EVRM een absoluut verbod betreft op foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen en wanneer een dergelijke schending wordt aangehaald het de plicht is van de tegenpartij om dit op een nauwkeurige wijze te onderzoeken. Dat het aan de dienst vreemdelingenzaken toekomt om na te gaan of dergelijke elementen die geen verband houden met de criteria bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet zouden kunnen leiden tot een risico op onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in strijd met artikel 3 EVRM.

Verzoeker roept eveneens artikel 8 EVRM in: Dat dit deel van de motivering dus niet adequaat en totaal niet pertinent is; Artikel 8 EVRM. Overwegend dat de rechtspraak het belang van de naleving van artikel 8 EVRM benadrukt:

« S'il est de principe, en droit international/ que les Etats ont le pouvoir souverain de contrôler l'entrée, le séjour et l'éloignement des étrangers, il n'en reste pas moins que les Etats qui ont ratifié la CEDH ont accepté de limiter le libre exercice de cette prérogative dans la mesure des dispositions de celle-ci... Il y avait, des lors, lieu d'examiner si la vie privée et familiale dont faisaient état les demandeurs pour conclure dans leur chef à l'existence d'un droit à la protection d'une vie familiale par le biais des dispositions de l'article 8 CEDH rentrait effectivement dans les prévisions de ladite disposition de droit international qui est de nature à tenir en échec la législation nationale » (Administratieve Rechtbank , 21 april 2004-1. et I./ Ministre de la Justice, Réf. No 17080 du rôle)

Dat, zoals benadrukt door de Raad van State in zijn arrest dd. 25 september 1986 « l'autorité nationale doit ménager un juste équilibre entre les considérations d'ordre public qui sous-tendent la réglementation de l'immigration et cette non moins importante relative de la protection de la vie familiale »

Dat het vaststaande rechtspraak is dat wanneer er een schending van artikel 8 EVRM wordt ingeroepen, er eerst moet worden nagegaan of er sprake is van een privé- en familiaal leven in de zin van het EVRM alvorens te onderzoeken of er sprake is van een inmenging in dit privé- en gezinsleven door de bestreden beslissing; Dat wat betreft het bestaan van een gezinsleven er eerst en vooral moet worden nagegaan of er sprake is van een gezin of familie en dat moet uit de feiten blijken dat de persoonlijke band tussen de familieleden voldoende hecht is (zie EHRM, 12 juli 2001, KNT/Finland,

§150); Dat het bestaan van een gezinsleven of van het privéleven moet worden beoordeeld in feite; Dat vervolgens de Raad moet onderzoeken of er sprake is van inmenging in dit privé- of gezinsleven; Dat eerst moet worden nagegaan of de vreemdeling die de aanvraag tot verblijf heeft ingediend voor de eerste keer of indien het gaat over een beslissing die een einde maakt aan een verblijfsrecht. Indien het gaat om een eerste aanvraag, wat in dit geval zo is, oordeelt het EHRM dat er geen sprake is van inmenging en wordt er niet overgegaan tot een onderzoek op basis van alinea 2 van het artikel 8 EVRM. In dat geval oordeelt het Hof echter dat er moet worden onderzocht of de Staat gehouden is aan een positieve verplichting om toe te laten het privé- of gezinsleven te behouden en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38); Dat dit gebeurt door een evenredigheidstoets en een afweging van de verschillende aanwezige belangen en indien uit deze afweging blijkt dat de Staat gehouden is tot een dergelijke positieve verplichting, er sprake is van schending van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 17 oktober 1986, Rees/Verenigd Koninkrijk, §37). Dat in de materie van immigratie het EHRM in verschillende arresten heeft eraan herinnerd dat het EVRM niet op zich een recht garandeert aan de vreemdeling om binnen te komen of te verblijven op het grondgebied van een Staat waarvan hij niet de burger is (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, §74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, §43). Het artikel 8 van het EVRM mag niet worden geïnterpreteerd als zou deze voor een Staat de algemene verplichting met zich meebrengen om de keuze te respecteren van vreemdelingen om hun gemeenschappelijk land van verblijf te kiezen en de gezinshereniging toe te laten op het grondgebied van dit land (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §39); Dat in toepassing van een toepassing van een beginsel van Internationaal Recht het toekomt aan de Staat om de openbare orde te garanderen en ook in het uitoefenen van een recht om de binnenkomst en het verblijf van derdelanders te controleren zodat de Staat gemachtigd is om voorwaarden vast te leggen te dieneinde. Dat gelet op het feit dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net als de andere bepalingen van het Verdrag regelrechte waarborgen en rechten inhouden en niet enkel kunnen afhangen van de enkele goede wil of praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83) enerzijds en het feit dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Wet van 15 december 1980 (R.v.St. 22 december 2010, nr. 210.039) anderzijds, komt het toe aan de bestuurlijke overheid om alvorens een beslissing te nemen over te gaan tot een zo nauwkeurig onderzoek als mogelijk van de zaak, in functie van de omstandigheden waarvan zij kennis had of had moeten hebben. Wanneer de eisende partij een schending aanhaalt van het artikel 8 van het EVRM komt het toe aan deze partij om zo precies mogelijk de omstandigheden van de zaak aan te tonen, het bestaan van een privé- en gezinsleven aan te tonen en ook de wijze waarop een bestreden beslissing er een inmenging in zou vormen. Het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven dat in artikel 8.1. E. KRM wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij artikel 8.2. van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd artikel 8 inhoudt; kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

In casu, vormt verzoeker een gezin sedert 16 februari 2016 met mevrouw H(...) Z(...) Y(...), met rijksregisternummer (...), die over een verblijfsrecht beschikt. Sedert 14 maart 2019 heeft verzoeker ook een wettelijke samenwoning met zijn partner gedaan. Er kan dus geen twijfel zijn dat verzoeker een gezin vormt en dat hij zulks al meer dan 3 jaar doet. Ook hier vermeldt de Staatssecretaris niets in zijn beslissing, wat bezwaarlijk kan aangezien de beslissing reeds dateert van 21 mei 2012 en op geen enkel ogenblik nog verwijst, laat staan nog overeenkomst met de actuele en stabiele gezinssituatie van verzoeker. Verzoeker werpt op dat er een kennelijk gebrek aan onderzoek is en dat zulks een schending is van de administratieve rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur en is zonderling de verplichting om alle elementen van het dossier in overweging te nemen en op zorgvuldige wijze in de administratieve beslissing voor te bereiden en op te nemen. De Staatssecretaris heeft zeer makkelijk toegang tot het dossier bevolkingsregister met historiek en kan derhalve de rechtstoestand van verzoeker nagaan. Dat de Staatssecretaris door te stellen dat op basis van leugenachtige verklaringen men geen rechten kan bekomen, geen rekening heeft gehouden met de andere elementen in het dossier. Verzoeker werpt ook op dat de beslissing genomen op 21 mei 2012 pas wordt kennisgegeven per aangetekend schrijven van 1 maart 2019. Dat er bijna 7 jaar tussen de beslissing en de kennisgeving zijn.

Dat dit pertinent laattijdig is en dat de late kennisgeving de verwachtingen van verzoeker misleidt. De Staatssecretaris is minstens reeds in 2012 op de hoogte van de leugenachtige verklaringen van verzoeker, maar in de beslissing wordt aangegeven dat de DVZ reeds in 2010 informatie over verzoeker kreeg. Na 2010 verkrijgt verzoeker nog de Belgische nationaliteit en wordt de identiteitskaart van verzoeker op 8 juni 2018 nog verlengd.

Verzoeker kan nog op 16 februari 2016 aan gezinsvorming doen. Verzoeker mag werken en belasting betalen (zie stuk 9). Op 21 augustus 2012 wordt aan verzoeker een Belgisch paspoort afgeleverd. Op geen enkel ogenblik waar de Staatssecretaris makkelijk had kunnen tussenkomen en aan verzoeker door de gemeente te verwittigen dat de DVZ bezwaar had dat verzoeker nog rechtshandelingen ten aanzien van de overheid zou stellen, komt de DVZ niet tussen en kan verzoeker zijn rechten als burger uitoefenen.

Verzoeker werpt ook op dat mede door de laattijdige kennisgeving de beslissing van de Staatssecretaris disproportioneel is. Verzoeker heeft immers een ernstig nadeel wanneer hij het bevel om het grondgebied te verlaten genomen op 21 mei 2012 en pas kennisgegeven op 1 maart 2019 dient op te volgen. Verzoeker verwijst naar zijn stabiele arbeidssituatie, de rechten die hij heeft opgebouwd m.b.t. zijn pensioen en het gezin dat verzoeker gevormd heeft.

Verzoeker werpt op dat door de lange tijdtussen de genomen beslissing van 21 mei 2012 en de kennisgeving per aangetekende brief van 1 maart 2019 dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is. Verzoeker werpt immers op dat verzoeker in de periode tussen de genomen beslissing en de kennisgeving verzoeker zijn leven in België verder heeft uitgebouwd door arbeid en relatie en gezinsvorming en dat gelet op het feit dat de Staatssecretaris reeds in 2010 op de hoogte was van de leugenachtige verklaring er een onredelijk lange termijn is verlopen en dat hierdoor de belangen van verzoeker geschaad zijn, aangezien verzoeker in gans deze periode verder zijn socio-economische belangen in België verder kon uitbouwen, wat hij ook aantoonbaar gedaan heeft. Het opvolgen van het bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook disproportioneel en schend het redelijkheidsbeginsel, omdat niet kan verwacht worden dat de Staatssecretaris na 7 jaar nog de gemaakte beslissing zou opsturen. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet, enerzijds, en wordt anderzijds uitdrukkelijk verwezen naar het niet betwiste feit dat verzoeker onder een valse naam asielaanvraag heeft ingediend. Dit zijn de determinerende motieven waarop het bevel om het grondgebied te verlaten steunt.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen.

Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

Verzoeker betwist niet dat hij destijds een valse asielaanvraag heeft ingediend. Hij laat de motieven van de bestreden beslissing zelfs onbesproken. Aangezien de valse asielaanvraag doorslaggevend was om een verblijfsrecht in België te bekomen, dient te worden besloten dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op kennelijk onredelijke wijze toepassing heeft gemaakt van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*.

De Raad merkt nog op dat de vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris inmiddels ook bevestigd werden door het hof van beroep te Antwerpen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het hof van beroep met een arrest van 20 december 2017 bevestigt dat verzoeker zich schuldig maakte aan identiteitsfraude en dat de nationaliteitsakte die werd opgesteld op een valse naam werd doorgehaald.

Verzoeker verwijst naar het in België opgebouwde leven, en in het bijzonder naar de verkregen Belgische nationaliteit, zijn tewerkstelling, het aangaan van een relatie en het afleggen van een verklaring wettelijke samenwoning met mevr. H.

De Raad wijst erop dat men op basis van leugens en fraude geen rechten kan verwerven. De nationaliteitsakte werd destijds opgemaakt op basis van de valse verklaringen. Deze nationaliteitsakte werd inmiddels door het hof van beroep doorgehaald. Gezien de doorhaling heeft verzoeker de Belgische nationaliteit verloren en kan hij er zich niet op beroepen. Dit nog onafgezien van de vaststelling dat verzoeker uitsluitend door het plegen van fraude een leven in België kon opbouwen, en bij uitbreiding de Belgische nationaliteit kon verwerven. De Raad stelt vast dat de arbeidsovereenkomst en loonfiches, die verzoeker bij het verzoekschrift voegt, zijn valse naam vermelden. Uit het administratief dossier blijkt dat het meergenoemd arrest van het hof van beroep dateert van 20 december 2017 doch de werkelijke doorhaling pas gebeurde op 31 augustus 2018. Ondanks het feit dat verzoeker, volgens zijn eigen verklaring, al sinds 16 februari 2016 samenwoont met zijn partner heeft hij pas op 14 maart 2019 een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd, zijnde net na de betekening van de bestreden beslissing op 1 maart 2019.

Verzoeker voert de schending van artikel 3 van het EVRM aan. Hij stelt dat de actuele situatie in Irak niet onderzocht werd.

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saad/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 28 april 2006, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, met name de behandeling van koptische kristenen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde greep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Itali, § 132).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S/België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S/België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoeker beperkt zich tot een vage verwijzing naar "de actuele situatie in Irak, die verre van stabiel en veilig is". Hij verwijst naar een algemeen verslag van Human Rights Watch. Verzoeker maakt hierdoor niet aannemelijk dat het door hem ingeroepen risico een individueel karakter heeft, dat voldoende concreet en aantoonbaar is. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat het rapport waarop hij zich beroept op zijn concrete situatie betrekking heeft. De loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaat niet om aannemelijk te maken dat men er bij een eventuele terugkeer het risico zou lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523).

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 8 van het EVRM luidt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Verzoeker dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer hij zich beroept op artikel 8 van het EVRM.

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of

gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Gelet op voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker voor de eerste keer om toelating heeft verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij inmiddels samenwoont met zijn partner, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn partner elders. Het loutere feit dat verzoeker een relatie heeft met mevr. H(...) Z(...) Y(...) noch het feit dat zij een verklaring wettelijke samenwoning aflegden, volstaan om aan te nemen dat er sprake is van een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM. Daar waar verzoeker nog aanvoert dat hij in Irak geen belangen, noch familie zou hebben, laat de Raad gelden dat verzoeker dit niet aantoonst. Verzoeker verklaart sedert 2005 in België te verblijven. Aangezien hij 42 jaar in Irak geleefd heeft, kan aangenomen worden dat hij aldaar een familiaal en sociaal netwerk heeft waarop hij kan terugvallen. De periode dat hij in België heeft verbleven, weegt niet op tegen de periode die hij in het land van herkomst heeft doorgebracht. Verzoeker is een volwassen man, zodat hij in staat moet worden geacht om in het land van herkomst de draad opnieuw op te pikken. Uit niets blijkt dat zijn partner hem niet zou kunnen vervoegen in Irak. De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Dit geldt des te meer nu verzoeker het gezinsleven slechts heeft kunnen uitbouwen doordat hij valse verklaringen heeft afgelegd. In die omstandigheden kan niet worden voorgehouden dat de Belgische staat ertoe verplicht zou zijn verzoeker verder in het Rijk te laten verblijven.

Het bestaan van een beschermenswaardige relatie wordt niet aangetoond.

Voorts merkt de Raad op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden

hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie RvS 28 juli 1992, nr. 40.061, R.A.C.E. 1992, z.p.).

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker stelt tot slot nog dat de kennisgeving laattijdig is en dat een late kennisgeving zijn verwachtingen misleid zou hebben. Hij verwijt de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij zijn leven in België verder heeft kunnen uitbouwen.

Verzoeker kan niet worden gevolgd dat hij bepaalde verwachtingen zou hebben gehad. De verwachtingen die hij had, zijn in ieder geval niet rechtmatig omdat zij ontstaan zijn door het gebruik van een valse naam. Verzoeker moet er zich van bewust zijn dat hij valse verklaringen had afgelegd en dat zijn verblijfsrecht zou worden beëindigd en hij het grondgebied zou moeten verlaten, eens de fraude aan het licht zou komen. Verzoeker wist derhalve dat zijn verblijf in België uiterst precair was. Het feit dat hij ervoor koos om, ondanks zijn preciaire verblijfsstatus, een leven in België uit te bouwen, kan niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris worden verweten. Het in België opgebouwde leven, met inbegrip van het pensioen en het gezin waarnaar verzoeker verwijst, is uitsluitend gesteund op het aanwenden van fraude. In de gegeven omstandigheden kan verzoeker zich niet dienstig verschuilen achter het tijdsverloop tussen het nemen van de bestreden beslissing, en de kennisgeving ervan. Bovendien valt niet in te zien welk belang verzoeker kan doen gelden om het bevel om het grondgebied te verlaten eerder te krijgen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig augustus tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC